



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce **J. V.**, zastoupeného advokátem JUDr. Vladimírem Vaňkem se sídlem Karlovo nám. 28/559, Praha 2, proti žalovanému **Řediteli Policie České republiky, Správy hlavního města Prahy**, se sídlem Kongresová 1666/2, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 3. 2007 č. j. 7 Ca 300/2006 - 38,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal včas kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 3. 2007 č. j. 7 Ca 300/2006 - 38, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2006 č. 2234/2005. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí ředitele Policie České republiky, obvodního ředitelství Praha II ve věcech kázeňských, ze dne 11. 3. 2005 čj. 304/2005. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, za což mu byl uložen kázeňský trest snížení funkčního platu o 5 % na dobu 2 měsíců podle ust. § 33 písm. b) zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „služební zákon“).

Žalobce považoval napadené správní rozhodnutí za nezákonné a domáhal se jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Tvrdil, že ve správním řízení podal odvolání dne 5. 4. 2005, odvolací orgán (žalovaný) však o tomto odvolání rozhodl až dne

19. 7. 2005. Nebyla tak dodržena zákonem stanovená prekluzivní lhůta, která připadla na den 6. 6. 2005. Z tohoto důvodu považoval žalobce rozhodnutí za nezákonné.

Městský soud v Praze dospěl k závěru, že lhůta stanovená v ust. § 133 odst. 2 služebního zákona je lhůtou pořádkovou, jejíž uplynutí samo o sobě nezakládá žádná následná práva či povinnosti dotčených subjektů, neboť zákon nic takového nestanoví. Ze znění tohoto ustanovení je patrné, že odvolací orgán má povinnost v příslušné lhůtě rozhodnout, nic dalšího však z něj již neplyne. Pokud by služební zákon v ust. § 133 odst. 2 měl založit určité osobě právo či jiné osobě takové právo odejmout, musel by tak učinit výslovně, jak je běžné v jiných právních předpisech, které takovou skutečnost upravují. Služební zákon v ust. § 133 odst. 2 nestanoví žádný předpokládaný následek spojený s uplynutím doby. Podle názoru Městského soudu v Praze proto nelze dospět k jinému závěru, než že se jedná o lhůtu pořádkovou, jejímž uplynutím nedojde k zániku práva služebního funkcionáře věc v odvolacím řízení projednat a rozhodnout.

V kasační stížnosti žalobce tvrdí důvod uvedený v ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Podle názoru žalobce názor Městského soudu v Praze, že prekluze musí být založena výslovně zákonem, nemá oporu v zákonném ustanovení. Soudem uvedený výčet zákonných ustanovení upravujících lhůty, které mají prekluzivní povahu, není úplný.

Žalobce uvádí, že náš právní řád obsahuje zákonná ustanovení, ve kterých jsou obsaženy prekluzivní lhůty, aniž by tato skutečnost byla výslovně uvedena. Skutečnost, že se jedná o prekluzivní lhůtu, nemusí být výslovně uvedena. Nezřídka dochází k tomu, že nahlížení na lhůtu jako prekluzivní či naopak se vyvíjí, a to v závislosti na vývoji judikatury a právní nauky. Příkladem lze uvést restituční zákony, např. zákon č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích.

Žalobce tedy namítl, že ust. § 133 odst. 2 služebního zákona upravuje lhůtu, která má prekluzivní charakter a navrhuje, aby napadený rozsudek Městského soudu v Praze byl zrušen.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), posoudil kasační stížnost takto:

Ust. § 133 odst. 2 služebního zákona zní:

Odvolací orgán je povinen rozhodnout o odvolání bez zbytečného odkladu, nejdéle do 60 dnů od dne podání odvolání, a to po předchozím projednání v poradní komisi.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s Městským soudem v Praze, že v tomto ustanovení není stanovena lhůta prekluzivní (tedy lhůta znamenající zánik práva, k níž by musel správní orgán i soud přihlédnout z úřední povinnosti), nýbrž lhůta pořádková. Pokud by se mělo jednat o lhůtu prekluzivní, musel by zákon stanovit, jaký by byl procesní postup, jestliže by lhůta nebyla dodržena (např. zastavení odvolacího řízení v okamžiku uplynutí lhůty 60 dnů od podání odvolání). Nic takového však zákon nestanovil.

I v jiných právních předpisech jsou stanoveny lhůty pro rozhodnutí (např. v ust. § 49 zákona č. 71/1967 Sb., správní řád, v ust. § 71 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, který nahradil zákon č. 71/1967 Sb.). Právní praxe nemá pochybnosti o tom, že se jedná o lhůty pořádkové, nikoli o lhůty prekluzivní. Nevydání rozhodnutí ve lhůtě v zákoně stanovené

je tedy vadou správního řízení, nikoli však takovou vadou, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé a tudíž zrušení takového rozhodnutí soudem.

Možno ještě dodat, že jsou-li splněny zákonné podmínky, lze se proti nečinnosti správního orgánu bránit žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu (§ 79 a násl. s. ř. s.).

Kasační stížnost tedy není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 2 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěšný nebyl a žalovanému nevznikly náklady převyšující jeho běžnou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. září 2007

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

